

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ρ. COSTAN

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΑΙ, δὲν θὰ τὴν ξεχᾶσω ποτὲ μὴν ἐκεῖνη τὴ νύχτα... Ἀπὸ νωρῆς μ' ἔπνυγε μιὰ ἀνεξήγητη ἀγωνία, μιὰ τρομερὴ ἀνησυχία.

Κι' ὁμως, δὲν εἶχα κανένα λόγο ν' ἀνησυχῶ. Ἡ δουλειὰ μου πῆγαναν πολὺ καλὰ, ἡ ὑγεία μου ἦταν περιφάνεια καὶ μόλις πρὸ ὀλίγων ὥρων εἶχα λάβει ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη μου μνηστὴ ἕνα γράμμα, στὸ ὁποῖο μοῦ ἔγραφε ὅτι εἶνε καλὰ κι' ὅτι μὲ περιμένει μὲ τὴν ἴδια ἀγάπη πάντα...

Κι' ὁμως... Ὅλη μου ἡ ἀνησυχία κι' ὅλη μου ἡ ἀγωνία στρεφόταν γύρω ἀπ' τὸ πρόσωπό της. Ἐνωσθὰ πὸς κάποιος ἀόριστος κίνδυνος ἀπειλοῦσε τὴ Λουκία μου κι' ἔτσι δὲν μπορούσα νὰ κοιμηθῶ.

Ἦμιον ὑποχρεωμένος νὰ μείνω μερικὲς ἀκόμα ἡμέρες στὴν πόλι αὐτὴ, μακριὰ ἀπὸ τὴ Λουκία, γιὰ διαφόρους ὑποθέσεις μου. Ἡ ἀγωνία μου ὁμως ἦταν τόση, ὥστε μοῦ ἐρχόταν νὰ σηκωθῶ ἀπ' τὸ κρεβάτι μου, νὰ φύγω ξαφνικὰ καὶ νὰ πᾶω νὰ ἰδῶ τί γίνεται ἡ λατρευτὴ μου, ἡ γλυκιὰ μου μνηστὴ... Δὲν μποῦν νὰ πῶ ὅτι τὸ κρεβάτι μου δὲν ἦταν ἀναπαυτικὸ καὶ ὅτι τὸ δωμάτιό μου ἦταν ἀσχημὸ... Ἐμενα σ' ἕνα δωμάτιο ξενοδοχείου, ὅχι κι' ἔξαιρετικά πολυτελεῖς, ἀλλὰ καθαρό, φρωτεῖνὸ καὶ καθόλου μωστηριώδες. Τὶς προηγούμενες νύχτες ἄλλωστε εἶχα κοιμηθεῖ περιφάνεια...

Μὰ τώρα στρυφογύριζα στὸ κρεβάτι μου, πλημμυρισμένος στὸν ἰδρώτα μου. Μόλις ἔκλεινα τὰ μάτια μου, ἀποκαμωμένος καὶ κουρασμένος, μὲ τὴν ἐλπίδα πὸς θ' ἀποκοιμώμιον ἐπὶ τέλους, μιὰ δυνάμει μωστηριώδης κι' ἀνεξήγητη μ' ἔκανε νὰ τ' ἀνοίξω πάλι.

«Χαίρε ἄλλο, σκέφτηκα σὲ μιὰ στιγμή, θὰ εἶμαι ἄρρωστος ἀπὸψε. Ἀβριο, μόλις ξημερώσει, πρέπει νὰ στείλω νὰ φωνάξουν ἕνα γιατρός».

Κι' ἐξακολουτοῦσα νὰ στρυφογύριζω στὸ κρεβάτι μου.

Ἡ ὥρα ἦταν περασμένη πρὶν κι' ἔδλεπα μὲς ἀπ' τὶς γυῖλλες τοῦ παραθύρου μου τὶς πρῶτες ἀμυδρὲς ἀνταύγειες τῆς ἡμέρας... Ἐνα δυνατὸ μούδιασμα ἐθάρωνε ὄλο μου τὸ κορμί καὶ κλείνοντας τὰ μάτια μου, ἔκανα μιὰ τελευταία προσπάθεια γιὰ νὰ κοιμηθῶ... Τὸ μυαλό μου ἦταν δολωμένο κι' ἡ σκέψις μου μπερδεμένη... Ἐξαφνα τότε ἀκούσα καθαρὰ κι' ἀπὸ πολὺ κοντὰ μου, μὲς' στὴν ἀπόλυτη σιωπὴ τοῦ ἀπλοῦνταν στὸ δωμάτιο, δυὸ-τρὶς στεναγμοὺς γεμάτους πάροδο...

Ἀνοίξα ἀμέσως τὰ μάτια μου τρομαγμένος, ἀνασπώθηκα στὸ κρεβάτι μου κι' εἶδα τότε μπροστά μου τὴ Λουκία μωσγυμένη, μὲ μιὰ πληγὴ στὸ πλευρό...

Ἀλόμεινα ἀκίνητος καὶ ἄφωνος, ἀναρωτῶντας τὸν ἑαυτό μου ἂν ἦμιον κοιμισμένος ἢ ἐκίνητος. Μὰ ἡ ὄπτασις προχώρησε ἀνάερη, μὲ πλησίασε καὶ μὲ φωνὴ πὸν φαινόταν σάν νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμω, ψιθύρισε:

— Πιεθαίνω, Ἀλδέριε... Φεύγω... Χαίρε, ἀγαπημένε μου... Χαίρε γιὰ πάντα...

— Ὅχι! φώναξα τότε σάν τρελλός. Δὲν θέλω νὰ πεθάνω!... Δὲν τὸ ἐλέω! Σαναγύρισε στὸ σῶμα σου!... Σαναγύρισε γρήγορα!...

Μὰ ἡ ὄπτασις δὲν χανόταν ἀπὸ μπροστά μου καὶ μὲ κῆτιζε μὲ μιὰ ἀέραντη ἀγωνία μέσα στὰ θλιμμένα τὰ μάτια.

Τότε συγκέντρωσα ὄλες μου τὶς δυνάμεις καὶ φώναξα ἔξυλλος: — Σ' ἐξορκίζω στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴν πεθάνεις!... Γύρισε πίσω στὸ σῶμα σου!...

Καὶ σωφίστηκα ἀναίσθητος κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι μου.

Ὅταν ἔπειτ' ἀπὸ λίγη ὥρα συνήλθα, ἡ ὄπτασις εἶχε ἐξαφανιστεῖ πρὶν καὶ τὸ σκεπτικὸ τοῦ δωματίου μου εἶχαν ἀρχίσει νὰ διαλύονται.

Ἐνα νευρικό ρίγος μὲ εἶχε κυριεύσει κι' ἔνοιωθα ὀλόκληρο τὸ σῶμα μου παγωμένο, σάν νὰ τοῦ εἶχε φύγει ἡ ζωὴ...

Στὴν ἀρχὴ ἔμεινα μερικὲς στιγμὲς σαστισμένος, μὲ τὸ μυαλό μου βαρὺ. Μὰ μόλις θυμῆθηκα τὴν ἀφορμὴ τῆς λιποθυμίας μου, εὐν μπόρεσα πρὶν νὰ κρατηθῶ. Ντόβηκα γρήγορα-γρήγορα, βγήκα ἔξω κι' ἔτρεξα λαχανιασμένος σ' ἕνα γκαράζ. Ἐκεῖ νοίκιασα ἕνα αὐτοκίνητο καὶ δέταξα τὸν σωφὴρ νὰ μ' ὀδηγήσῃ στὴν πόλι ὅπου ἔμεινε ἡ Λουκία, λέγοντάς του ὅτι ὅσο πρὸ γρήγορα θὰ ἔκανε τὴ διαδρομὴ, τόσο πρὸ καλὰ θὰ πληρωνόταν...

Ἄ, τὴ ἀγωνία πὸν εἶχα φῶστον νὰ φτάσω ἐκεῖ... Δὲν ἤξερα πὸς θὰ ἔξαναβρῶκα τὴ γλυκιὰ μου ἀρρωσθωνιστικὰ. Θὰ τὴν εὐρίσκα τὰχα ζωντανή; Ὅ' ἀντίκριζα πάλι τὴ γλυκιὰ τῆς μάτια, θ' ἀκούγα τὴ μελωδικὴ τῆς φωνῆ.

Μολονότι ὁ φίλος εἶχε ἀνατελεῖ πρὶν κι' ἡ ἡμέρα εἶχε προχωρήσει, ἔνοιωθα τὴν ἀγωνία τῆς νύχτας νὰ παρατείνεται.

Μοῦ φαινόταν μάλιστα πὸς θὰ πεθάναι ἐγὼ ὁ ἴδιος, πρὶν φτάσω στὴ μικρὴ πόλι, ὅπου ἔμεινε ἡ λατρευτὴ μου. Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ με-

ρικὲς ὥρες, κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ὁποίων τὸ ψυχολογικὸ μου μαρτύριο ἦταν ἀπερίγραπτο, τὸ αὐτοκίνητό μου σταμάτησε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Λουκίας.

Ὅσοῦν νὰ μῶ μέσα καὶ νὰ μάθω τί εἶχε συμβεῖ, πέρασα τὶς πρὸ τρομερὲς στιγμὲς τῆς ζωῆς μου. Ἡ καρδιά μου πῆγε νὰ σπάσῃ, ὅταν εἶδα τὴ μητέρα της μὲ τὰ μάτια της γεμάτα δάκρυα.

— Ποῦ εἶνε ἡ Λουκία; φώναξα σάν τρελλός. Ποῦ εἶνε ἡ ἀγαπημένη μου;... Πέθανε;

Ἡ μητέρα της ἔσπινε νὰ μὲ καθουσιάσῃ, λέγοντάς μου πὸς ἡ κόρη της βρισκόταν ἐκτὸς κινήτου, καὶ κατόπιν, ὅταν συνήλθα κάπως, μοῦ εἶπε ὅτι πραγματικὰ ἡ Λουκία εἶχε κινδυνεύσει. Ἐνῶ κοιμόταν τὴν περασμένη νύχτα ἤσυχη, ἐκίνησε ξαφνικὰ, νοιώθοντας ἕνα τρομερὸ πόνω στὸ πλευρό. Ὅλο τὸ σπίτι ἀναστατώθηκε ἀμέσως καὶ φώναξαν ἐπειγόντως ἕνα γιατρός, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ τὴν ἐξέτασε μὲ προσοχὴ, ποτοποίησε κάλοιο ἀρρώστωτα τοῦ ἥπατος, ἡ ὁποία εἶχε ἐκδηλωθεῖ ξαφνικὰ, ὀξυτάτη. Δῆλωσε μάλιστα ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος σωτηρίας, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἄμεση ἐγχείρησι. Ἄλλωθὸς ἡ Λουκία θὰ πέθανε. Τὴ μετέφεραν ἀμέσως σὲ μιὰ κλινικὴ κι' ἐκεῖ τῆς ἔκαναν μιὰ σπουδωτάτη κι' ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνη ἐγχείρησι. Ἐδιζώχως ἡ ἐγχείρησις ἐπέτυχε κι' ἡ Λουκία σῶθηκε. Βρισκόταν ὁμως ἀκόμα στὴν κλινικὴ, ἀλλὰ ἐκτὸς κινήτου.

Ἡ ἀγωνία μου ἦταν ἀράνταστη, καθὼς τ' ἀκούγα ὄλ' αὐτὰ.

— Καὶ ποῦ ὥρα ἔγινε ἡ ἐγχείρησις; ρώτησα τὴ μητέρα τῆς Λουκίας, ὅταν τελείωσε τὴ διήγησή της.

— Στὶς τέσσερες καὶ μισὴ ἀκριβῶς, μοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνη.

Ἐ, λοιπόν, τὴν ἴδια ὥρα ἀκριβῶς εἶχα ἰδεῖ μπροστά μου τὴ Λουκία μωσγυμένη μὲ πληγωμένο τὸ πλευρό της, κι' εἶχα ἀκούσει τοὺς στεναγμοὺς της.

Ἀμέσως ἄφησα τὴ μητέρα της κι' ἔτρεξα στὴν κλινικὴ, ὅπου βρισκόταν ἡ ἀγαπημένη μου...

Μιὰ νοσοκόμος μ' ὀδήγησε στὸ δωμάτιό της κι' ἐκεῖ εἶδα τὴ Λουκία ξαπλωμένη ἀκίνητη, κατὰχλωμη, μὲ τὰ μάτια κλειστά.

Πλησίασα σιγά-σιγά, ἔσκυψα ἀπὸ πάνω τῆς καὶ ψιθύρισα:

— Λουκία... Λουκία μου...

Τότε ἐκεῖνη ἀνοίξε τὰ γλυκὰ τῆς μάτια, μὲ κῆτιζε μ' ἀγάπη καὶ ψιθύρισε μὲ δυσκολία:

— Ἀλδέριε... Ἐσο εἶσαι;... Πὸς βρέθηκα ἐδῶ; Χτὲς τὴ νύχτα σὲ εἶδα... Ἡ ὥρα στὸ δωμάτιό σου. Τὸ θυμᾶμαι καλὰ. Ὁμῶμαι μάλιστα πὸς μὴν εἶπες νὰ γυρίσω πίσω...

Καὶ μοῦ περιέγραψε τὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου μου, μὲ ὄλα τὰ ἐπιπλά.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή ὁμως ἕνας γιατρός παρουσιάστηκε καὶ μοῦ εἶπε νὰ φύγω γιὰ νὰ μὴν κορυφῶ τὴν ἀρρωσθίαν, ἡ ὁποία εἶχε ἀπόλυτη ἀνάγκη γυλῆνης κι' ἀναπαύσεως. Φίλησα ἀπλά στὸ μέτωπο τὴ Λουκία κι' ἔφυγα.

Μὰ ἦμιον τόσο συγκινημένος καὶ ταραγμένος, ὥστε τὰ πόδια μου ἔτρεμαν καὶ περπατοῦσα μὲ κλονιζόμενα βήματα.

Δὲν ὑπῆρχε καμιά ἀμφιβολία. Τὴν ὥρα πὸν ἡ Λουκία, χλωροφορμισμένη, ἐγχειρίζονταν ἀπὸ τοὺς γιατροὺς στὴν κλινικὴ, ἡ ψυχὴ τῆς ἐγκατέλειψε τὸ γαρυκωμένο τῆς σῶμα κι' ἦθε κοντὰ μου, στὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου μου...

Δὲν ἦταν ἕνα ἄλλο προαίσθημα, μὴ φανταστικὴ ὄπτασις. Ἡ ἴδια ἡ ψυχὴ τῆς Λουκίας εἶχε πετάξει κοντὰ μου γιὰ νὰ μ' ἀποχωρηθῆσι γιὰ πάντα... Μὰ, ἔπειτα ἀπὸ τὶς ἰκεσίες μου, ἔξαναγύρισε πάλι στὸ σῶμα της...

Ὁ θάνατός της ἦταν βέβαιος...

Ὁ Θεὸς ὁμως τὴν ἔσωσε...

Ἐγινε γρήγορα ἐντέλως καλὰ. Καὶ τώρα πρὶν εἶνε ἡ ἀγαπημένη μου γυναίκα.

Εἶμαστε εὐτυχισμένοι... Τόσο εὐτυχισμένοι!... Μὰ ποτὲ, ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὴν ἀγωνία ἐκεῖνης τῆς νύχτας.

Κι' ἡ ἴδια ἡ Λουκία μοῦ λέει συχνά:

— Θὰ πέθαναι ἀσφαλῶς ἐκεῖνη τὴ νύχτα. Μὰ ἡ ψυχὴ μου, φεύγοντας γιὰ τὸ ἄπειρο, ἤθε σιμὰ σου. Καὶ ἔξαναγύρισε πάλι στὸ σῶμα μου, γιὰτὶ ἐσὺ τὸ θέλησες... Ἐσο, μὲ τὴ δυνάμει τῆς ἀγάπης σου!...

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔ ΚΑ

Ο ΘΕΟΣ ΣΤΙΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ

Ἑβραϊκὰ: Ἐλοχίμ ἢ Ἐλοάχ. Καθολικὰ: Ἐλάχ. Ἀσσυριακὰ: Ἐλλάχ. Τουρκικὰ: Ἀλλάχ. Ἀραβικὰ: Ἀλλάχ. Μαλαϊκὰ: Ἀλλά. Αἰγυπτιακὰ: Πέφτ. Λατινικὰ: Ντέους. Γαλιτικὰ: Ντίου. Γαλλικὰ: Ντιέ. Φλαμανδικὰ: Γκέντ. Ὀλλανδικὰ: Γκόντ. Ἰσπανικὰ: Ντιες. Πορτογαλλικὰ: Ντιός. Γερμανικὰ: Γκότ. Ἀγγλικὰ: Γκόντ. Τεντονικὰ: Γκόδ. Σουηδικὰ: Γκότ. Νορβηγικὰ: Γκόντ. Σλαβικὰ: Μπούς. Πολωνικὰ: Μπόχ. Ἰνδικὰ: Ρέν. Ταρταρικὰ: Μαγκατάλ. Κινεζικὰ: Προύσσα, καὶ Ἰσπωνικὰ: Γκωζέουμ.